

Σημείωμα για την έκθεση ζωγραφικής του Πέρη Ιερεμιάδη - Ηλίας Παπαγιαννόπουλος - 2006.

Εκθέσεις :

* 29 Μαρτίου έως 17 Απριλίου 2006, Γκαλερί Άστρα, Αθήνα

* 5 έως 20 Αυγούστου 2006 – Αίγινα

Σημείωμα για τις ζωγραφιές
του Πέρη Ιερεμιάδη

Λένε πως η μέριμνα της νεότερης ζωγραφικής είναι μια μέριμνα μουσική και πως η συγκίνηση που μας χαρίζει είναι μια συγκίνηση μουσική. Μια μουσική μεταφορά μας βοηθά εξ αρχής να διακρίνουμε τον ιδιάζοντα χαρακτήρα των Αη-γιώργηδων τού Πέρη Ιερεμιάδη: αν η αγιογραφία υφαίνει ένα τροπάριο του τιμώμενου προσώπου, τούτη εδώ υφαίνει ένα τραγούδι του. Επιπλέον, μια μουσική στιγμή είναι και εδώ εκείνη που θα μπορούσε να υποδείξει την πνευματική μέριμνα που ενγένει συστήνει τούτο το έργο. Είναι η στιγμή όπου ακούμε έναν μουσικό να εισπνέει τον αέρα (τον κόσμο, τη ζωή) και αμέσως μετά να τον εκπνέει στο πνευστό όργανο μεταμορφώνοντας τον αέρα (τον κόσμο, τη ζωή) σε ομιλία και κάλλος: να υποδέχεται και, δυνάμει μιας πηγαίας κατάφασης, να ολοκληρώνει την δεξίωση ως δημιουργία. Μια ύπαρξη που εισπνέει τη μοίρα κι εκπνέει ομορφιά: τούτη η θεμελιώδης διττότητα της ανθρώπινης ανάσας συνυφαίνει τα νήματα αυτού του έργου. Ίσως έτσι ο Ιερεμιάδης να ξαναβρίσκει, μέσα από τα προσωπικά μονοπάτια ενός επίκαιρου βίου, μια λησμονημένη αλήθεια, που μας έρχεται από τα βάθη των εικαστικών τεχνών. 'Είκω', σύμφωνα με τα λεξικά της αρχαιοελληνικής, σημαίνει μοιάζω, μιμούμαι, αλλά και υποδέχομαι, παραχωρώ. Τα πράγματα σε τούτες τις ζωγραφιές υπάρχουν έτσι ακριβώς: όχι εν εαυτώ, αλλά μαρτυρώντας τι τα ακουμπάει. Τα όρια που τα αναδεικνύουν δεν δηλώνουν χωρισμό, αλλά μια συνάντηση αυτού που βρίσκεται πέρα από αυτά. Να γιατί τα χρώματά του είναι συχνά χρώματα, δηλαδή ποιότητες και όχι ιδιότητες σωμάτων: διότι δεν ζητά να αναπαραστήσει περιγραφτές οντότητες αλλά να αναδείξει ζωγραφικά το ίδιο το συμβάν ενός ανοίγματος που κάνει τα πράγματα να είναι. Όχι τι είναι τα πράγματα, αλλά ότι είναι: αυτή είναι εδώ η θεμελιώδης πηγή της συγκίνησης. Να γιατί, επίσης, δεν έχουμε να κάνουμε με συνθέσεις ή με αφαιρέσεις, που αντιγράφουν ή παραλλάσσουν έναν δεδομένο κόσμο, ο οποίος εξουδετερώνει την ύπαρξη των πραγμάτων, αλλά με το πλάσιμό τους ως παράδοσή τους στην άπιαστη αλήθεια τους. 'Δίνω τον ορισμό ενός πράγματος', έγραφε ο Braque, 'σημαίνει υποκαθιστώ το

πράγμα με τον ορισμό.' Αντί να κλείσει τα πράγματα σε μια τέλεια σύνθεση που, ορίζοντάς τα, θα τα απονέκρωνε εντός της και θα τα μετέβαλλε σε είδωλα, ο Ιερεμιάδης, τα εκθέτει σ' αυτό που τα καίει και τα γεννάει. Έκθεση διττή, δεκτική και ελευθερωτική του προσώπου, μοιραία και μαζί δημιουργική, που υμνεί την υλικότητα των πραγμάτων ενώ ταυτόχρονα όλα μοιάζουν να συμβαίνουν πέραν του χρόνου και του χώρου - είναι η πορεία κάθε ύπαρξης που, δεξιωνόμενη εν τόπω και χρόνω αυτό που εσαεί της διαφεύγει, γίνεται 'μοίρα Θεού'.

Ηλίας Παπαγιαννόπουλος, 2006.